

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla, . 45 lei
6 luni 20
luni 10
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

— Relativ la dreptul de apel al părții civile, de d-l *Eugen Petit*;

— Cererile de alimente la judecătoria de ocol, de d-l judecător *Ion M. Bolez*.

JURISPRUDENȚĂ:

— Casație s. I: *Ministerul de finanțe cu Efraim Leibovici* (Statul răspunde de deteriorările survenite din culpa sa mărfurilor depuse în antrepozite, Art. 32 din reg. l. vămilor).

— Casație s. III: *Ministerul de finanțe cu Compania apelor din Galați*. (Este legală urmărirea făcută de stat, conform legii de urmărire, contra unei societăți anonime, pentru o taxă de înregistrare a unui act de vânzare de lucruri mobile și încorporare ce ar fi cuprins în însuși actul constitutiv al acelei societăți, rămânând însă tribunalului dreptul de a examina fondul însuși al contestației).

— Curtea de apel București s. III: *Nicolae I. Ștefănescu cu Aristida N. Ploesteanu*: (Tribunalul de notariat este competent să judece incidentul relativ la suspendarea depunerii prețului, într-un caz acest incident nu intră în cele prevăzute de art. 403 al. 1 pr. civ. Pentru ca suspendarea plății prețului convenit să fie admisă, nu se cere în prealabil a se introduce o acțiune în rezilierea vânzării, și cea ce legea cere, este ca să fie o temere de evicțiune, fie parțială fie totală).

— Trib. notariat Ilfov: *Marița Bădălescu cu Elena și Marin Georgescu*. (Despre admiterea contestațiilor la tribunalele de notariat, contra executării ordonanțelor de adjudecare, date în materie pentru esire din indiviziune);

— Idem: *Maria Balăceanu cu Costică Ionescu*: (Dacă deținătorul sau cei lezați pot pe calea de contestațiune la executare, se da opus la executarea ordonanței de adjudecare, fie pentru cele date în vânzări silite, fie pentru cele date pentru vânzări de bună voie?);

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

Casație s. unite: Timbru.—Cereră de apel făcută fără timbru.—Ocorotirea intereselor fiseului prin plata întreită a taxei timbrului fix și a taxei proporționale. — Căzurile de erori din art. 26. — Aplicarea dispozițiilor din acest articol în toate cazurile când actul e fără timbru sau fără taxa specială.

Casație s. I. No. 1: Apel. — Neîndicarea motivelor de apel. — Dreptul părții interesate a cere amânarea și comunicarea acelor motive, fără a se putea acorda un al doilea termen pentru acest motiv. — Aplicarea disp. din art. 69 și 333 pr. civ. și la atacările judecate de judecătoria de ocol în prima instanță. — Cerere de amânare. — Rezolvarea ei de către un singur judecător. — Validitate. — Art. 20 din legile org. jud. din 1910; *No. 2*: Verificare de scripte. — Act declarat fals. — Dreptul instanței de fond de a verifica însuși faptul chiar în cazul când autorul sau complicele sunt arătați. — Art. 162 și 163 pr. civ.

Casație s. II. No. 1: Judecătoria de pace. — Competență. — Curatela unui condamnat la muncă silnică. — Patrimoniu mai mic de zece mii lei. Art. 39 l. j. p. și 13 și 16 c. penal; *No. 2*: Hotărâre. — Execuție provizorie. — Inițierea unei popriri în baza ei. — Constație. — Anularea sentinței pentru neregulată citare. — Art. 735 pr. civ.; *No. 3*: Funcționar postal care tolerează sustragerea unor taxe vamale din partea unui subordonat al său, delict prev. de art. 157 c. penal. — Elementul toleranței. — Lipsa lui. — Achitare; *No. 4*: Tribunalele militare. — Lovire săvârșită de un pompier co-

munal. — Competința tribunalelor ordinare. — Art. 51 c. j. m.; *No. 5*: Distrugere. — Lucrători ce lucrează din ordinul și după instrucțiunile stă. anului. — Buna lor credință. — Neimputabilitatea unui delict. Apelul părții civile dela judecătoria. — Punerea în mișcare a acțiunii publice, chiar dacă mai în urmă se dezistă dela apel, în instanță, rezervându-și calea principală. — Lipsă de opunere din partea inculpatului. — Art. 103 l. j. p. Probe. — Materie penală. — Prezumțiuni trase dintr-o anchetă în futurum; *No. 6*: Ultraij. — Prezența procurorului la o reprezentație teatrală. — Dacă el trebuie a fi considerat în exercițiul funcțiunii sale. Art. 13, 14 și 21 pr. penală; art. 57 l. organiz. com. urbane și art. 15 l. teatrelor.

Casație s. III. No. 1: Fondațiuni școlare puse sub controlul Casei școlare. — Obligația lor de a plăti 10% din venitul lor. — Art. 65 l. p. organizarea Minist. de Instrucție publică din 1906; *No. 2*: Legea de urmărire. — Constație. — Obligația contestatului a face alegere de domiciliu. — Aplicarea acestei dispoziții atât debitorului direct, cât și terților contestatori. — Art. 19 l. p. urmăririi; *No. 3*: Casație. — Competința secțiunii a doua. — Validare de poprire. Art. 4 l. Curții de casație.

Relativ la dreptul de apel al părții civile

D-l profesor Tanoviceanu, comentând sentința corecțională a tribunalului Falcu No. 1572/912, ¹⁾ face o aspră critică atât motivelor cât și soluției dată chestiunii: dacă reclamantul care nu și-a susținut cererea de despăgubiri civile în primă instanță la judecătorul de ocol, are sau nu dreptul de a ataca cu apel cartea de judecată pronunțată în lipsă.

Tribunalul Falcu, prin sentința menționată rezolvă chestiunea în sens negativ; d-l Tanoviceanu e de părerea contrară. — Că, în lipsa unui text de lege formal, chestiunea în principiu poate fi discutată, nu e umbră de îndoială, după cum e cert că într-o chestiune controversată, nu se încapă critică aspră, critică cu personalități și sfaturi, de felul acelora ce numai un profesor poate face și da elevilor săi atunci când nu răspund bine la examen.

Dar dacă obiectiv chestiunea poate fi discutată, în specia prezentată înaintea tribunalului Falcu,

¹⁾ *Curierul Judiciar* No. 9/913.

ea nu poate suferi nici o discuție. Reclamantul se constituie parte civilă la *primele cercetări* făcute de jandarmi, iar nu la judecătorul de ocol, astfel că nu este exact ceea ce afirmă d-l Tanoviceanu că s'ar fi constituit parte civilă la *prima instanță*. Prin prima instanță se înțelege prima instanță de judecată, care nu trebuie confundată cu cercetările făcute de jandarmii rurali, — ofițerii de poliție judiciară, — auxiliari ai ministerului public. Interogatorul inculpatului, declarațiile prejudiciatului precum și ale martorilor, atunci când sunt primite și consemnate de jandarmi, nu constituie de cât simple informațiuni, care deși pot duce la deschiderea acțiunii publice, însă în ce privește instanța de judecată, servesc numai spre a o călăuzi în instrucția orală care trebuie refăcută complet. E sigur deci, că o constituire de parte civilă făcută la jandarmi cu prilejul primelor cercetări, nu poate avea nici o valoare legală.

Chestiunea se poate pune însă atunci când reclamantul constituit parte civilă în cursul procesului la judecătorul de ocol, nu se prezintă spre a-și susține cererea de despăgubiri, cu prilejul pronunțării hotărârii. Are sau nu în acest caz reclamantul dreptul de apel?

Tribunalul Fălcu a hotărât că nu, iar d-l Tanoviceanu susține afirmativa.

Este perfect adevărat că renunțările nu se prezumă, dar oare art. 150 pr. civ., după care atunci când reclamantul nu se prezintă acțiunea lui trebuie respinsă ca nesusținută, nu e bazat pe prezumția unei renunțări? Adevărat că în materie civilă, în asemenea caz, reclamantul are dreptul de apel, dar afacerea trece în complexul ei prin două grade de jurisdicțiune, pe când în materie penală prima instanță ne având a se pronunța în lipsa reclamantului asupra cererii de despăgubiri civile, urmează că instanța de apel ar trebui să se pronunțe în primă și ultimă instanță. Iată-l deci pe inculpat supus unui grad de jurisdicție, în ce privește *quantumul despăgubirilor civile* în contra sistemului admis de legile noastre de procedură.

Renunțarea aceasta a reclamantului este în concordanță și cu disp. art. 8 din Pr. Pen., — reclamantul având deschisă calea unui litigiu pur civil — atunci când nu i se poate opune formula electa una via, și este admisă implicit de legea

judecătoriilor de ocoale, care prin nici un text nu cere comunicarea cărților de judecată către reclamantii lipsă dela pronunțare, și deci nu le acordă dreptul de apel.

Instanța de represiune trebuie să aibă în vedere în mod principal acțiunea publică; cât despre daune, partea lezată își poate alege calea ce crede de cuviință, fiind chemată prin citație la prima instanță, și dacă nu-și susține pretențiile ca parte alăturată, rezultă ori că a renunțat complet la pretențiile sale ori voește să le valorifice pe cale civilă.

Nici o judecătorie de ocol din țară — nu cunosc nici una — nu comunică din oficiu cărțile de judecată penale reclamantilor cari nu se prezintă la ziua pronunțării. Procedarea aceasta unanimă dovedește că judecătorii de ocoale nu înțeleg că acei reclamantii au dreptul de apel, căci altminteri și față cu disp. art. 103 din Legea judecătoriilor de ocoale, cărțile de judecată nu ar putea fi executate — ca nefiind definitive — decât după expirarea termenului prevăzut de art. 99 din aceea lege și în privința reclamantilor — în afară de termenul de apel al inculpatului și al Procurorului. Astfel dar, nici originali — după cum susține d-l Tanoviceanu — nu ne putem socoti, având ca precedent interpretarea unanimă a judecătoriilor de ocoale. Cât despre *independență*, trebuie să recunoșc alături cu distinsul meu coleg și președinte d-l Al. Mandrea²⁾, că într'adevăr d-l Tanoviceanu ne face o mare onoare scriind acest cuvânt alături de numele nostru.

EUGEN PETIT

Judecător Tribunalul Fălcu

Cererile de alimente la judecătoria de ocol

În *Curierul Judiciar*, No. 83 din 13 Decembrie 1912 s'a publicat cartea de judecată No. 26 din 19 Noembrie 1911 pronunțată de magistratul stagiar Const. V. Moșet dela Jud. Valea Glodului, Lespezi-Suceava, care tinde să stabilească obligațiunea socrilor de a da alimente nurei, când aceasta are vădită nevoie de ajutor. N'am nimic de obiectat asupra acestui fapt, chestiunea nu este nouă și fără îndoială că fără vădită

²⁾ Vezi răspunsul d-sale în *Curierul Judiciar* No. 12/913, pag 133—134.

nevoie de ajutor, nici o instanță nu s'ar gândi să acorde asemenea obligațiuni. Dar dacă aceasta nu interesează și dacă nu interesează nici redacțiunea, este altceva care mă face să mă opresc asupra acestei hotărâri: Este competentă judecătoria de ocol să judece în această materie? Evident că nu și iată pentru ce: După natura ei, această acțiune este personală și mai este mobilă fiindcă constă în prestarea unei sume de bani. În art. 27 al legii noastre organice, se prevede că maximum de competență în această materie este de 3000 lei în prima instanță. Cererea de alimente însă nu se poate calcula, căci în speță nu se putea ști cât va trai nora ori socrii, sau cât va fi nevoie de plata alimentelor, și în general, o cerere de asemenea natură nu se poate cifra. După cât se vede din titulatură, cartea de judecată este pronunțată la o comună din ocol, unde competența este restrânsă la 3000 lei. Oricare ar fi însă locul, ea face o aplicațiune greșită a regulilor de competență noastră, când primește să cerceteze asemenea proces. Singure Tribunalele pot judeca cererile pentru prestarea alimentelor, oricare ar fi quantumul rentei și oricare ar fi condiția și starea părților ori cauza din care ar decurge.

ION M. BOTTEZ

judecător

Todireni-Botoșani

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența de la 31 Octombrie 1912

Președinția d-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Ministerul de finanțe cu Firma Efroim Leibovitz

Legea înființării antrepozitelor. — Mărfuri depuse în antrepozite. — Avarierea lor. — Răspunderea statului de deteriorările survenite mărfii din culpa sa. — Art. 32 din regulamentul legii vâmlor.

În legea vâmlor și în regulamentul acestei legi nu există nici o dispozițiune prin care să se dispună că Ministerul nu răspunde pentru avariile produse din culpa sa mărfurilor depuse în antrepozite, ci din contră prin art. 32 din regulamentul legii vamale, direcția antrepozitelor se obligă a asigura mărfurile antrepozitate și a despăgubi pe proprietari chiar în caz de sinistru.

Asfel, întrucât prin legea antrepozitelor s'a prevăzut o plată pentru paza mărfurilor depuse așa că e vorba de un depozit retribuit și întrucât în fapt e dovădit că marfa depozitată a fost avariată, cu drept cuvânt instanța de fond a

ținut pe stat răspunzător de deteriorările survenite din culpa sa *).

Deciziunea 766/912. — Respins recursul făcut de Ministerul de finanțe contra sentinței trib. Ilfov, s. IV, No. 167/911, dată în proces cu firma Efroim Leibovitz.

Curtea.

Ascultând citirea raportului d-lui consilier Gh. Flăislen; Pe d-l avocat Al. Zeceanu în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat George Petrovici în combateri;

Del. b-rând,

Asupra motivului de casare:

I «Greșită aplicațiune a art. 1599 și 1600 al. 2 c. civ. violarea art. 159, 161, 162, 166 și 17 din legea generală a vâmlor și a art. 32 și 46 din regul. acestei legi nemotivare și exces de putere»;

«Firma E. Leibovitz din București având în întreprinderile Ministerului de finanțe o cantitate de pânză de cânepă, când a voit s'o ridice a observat că parte dintr'însa era avariată, lucru pentru care a făcut acțiune la judele de ocol cerând condamnarea ministerului la valoarea mărfii avariate, daune interese și liberarea mărfii rămase în stare bună fără a fi obligată firma la plata taxelor de vamă. Judecătorul de ocol a admis acțiunea și trib. Ilfov s. IV, judecând apelurile firmei și al Ministerului le-a admis în parte pe amândouă lăsând pe Minister condamnat la tot ce ceruse firma, făcând numai o mică reducere la sumele pretinse»;

«Instanța de fond pentru a condamna pe minister s'a întemeiat pe codul civil, care face răspunzător pe depozitar de paza și îngrijirea lucrului depozitat mai ales cum zice trib. când depozitul este cu plată, depozitarul are singur grija obiectelor depozitate, iar deponentul nu este ținut a se mai ocupa de aceste obiecte»;

«De asemenea, deși după legea vamală, deponentul și-a ales singur magazia unde și-a depus marfa, el nu era obligat a se interesa de starea magaziei, pretinde trib. și nici nu putea cunoaște defectuositatea acelei magazii»;

«Instanța de apel a pierdut din vedere că legea și regulamentul legii vamale când vorbesc de obiectele depuse în întreprinderi, în multe sale dispozițiuni arată explicit că grija lucrurilor întreprindute o au deponentii, că ei singuri alegându-și magazinele de păstrare ale mărfurilor, trebuie să vadă starea magaziei, și a lor este răspunderea dacă și-au ales o magazie defectuoasă. Statul nu garantează perfectă stare a mărfurilor întreprindute și nu răspunde decât de incendiu de oarece și Statul este asigurat de acest eveniment prin asigurarea mărfurilor ce singur face. Pe de altă parte codul civil pe care se sprijină instanța de fond nu are ce căuta aci de oarece legea și regulamentul legii vamale sunt singure aplicabile și acestea conțin excepțiuni la dreptul comun care este codul civil»;

«Trib. de Ilfov neținând seamă de toate aceste considerațiuni cari se găsesc înscrise în lege, nemotivându-și hotărârea cu privire la alegerea magaziei și aplicând dreptul comun atunci când numai legea și regulamentul legii vamale erau aplicabile, a aplicat greșit art. 1599 și 1600 al. 2

*) Acest rezumat s'a publicat în *Curierul Judiciar* No. 84/912, pag. 994.

c. civ. a violat art. 159, 161, 162, 166 și 17 din legea generală a vămilor și art. 32 și 46 din regul. acestei legi, dând o hotărâre nemotivată și cu exces de putere ;

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că firma Efroim Leibovitz, intimată în recurs, a chemat în judecată Ministerul de Finanțe, recurentul de azi, spre a fi obligat să o despăgubească de o marfă ce pretindea a fi avariată în timpul sederei ei în antrepozitele vămii; că, judecătoria ocoului VI București în urmă Tribunalul, după apelul ambelor părți, au admis această acțiune în parte, obligând pe Minister să plătească numeii firme în total 650 lei, reprezentând valoarea mărfii avariate și beneficiile de care a fost privată;

Considerând că, pentru a admite această acțiune, Tribunalul, după ce constată că marfa a fost avariată din cauza umidității magaziei unde a fost păstrată la antrepozite, stabilind astfel culpa Ministerului, aplică apoi în specie dispozițiile art. 1599 și 1610 din codul civil, după care depozitarul, mai ales când e salariat, răspunde de pierderile și stricăciunile cauzate lucrului depozitat, prin culpa lui;

Că se susține prin motivul de casare, că Statul ar fi exonerat de răspundere, în baza legii speciale a vămilor și a regulamentului acestei legi, și că pierderile și deteriorațiunile provenite cu ocaziunea depozitării mărfurilor în antrepozitele vămii privesc pe depunătorii, în afară de cazul de incendiu ;

Considerând că, în legea vămilor și în regulamentul acestei legi nu există nici o dispozițiune prin care să se dispună că Ministerul nu răspunde pentru avariile produse din culpa sa mărfurilor depuse în antrepozite ; Că aceasta fiind o derogare la dreptul comun, ar fi trebuit o dispozițiune expresă în acest sens în legea vamală, dispoziție pe care legiuitorul nu a admis o ;

Că, din contră, prin art. 32 din regulamentul legii vamale, direcția antrepozitelor se obligă a asigura mărfurile antrepozitate și a despăgubi pe proprietari chiar în caz de sinistru ;

Considerând, dar, că în speță fiind vorba de un depozit retribuit, întrucât s'a dispus prin lege o plată pentru paza mărfurilor depuse în antrepozite, iar în fapt este constatat că din culpa Ministerului s'a avariât o parte din marfa antrepozită de firma intimată, Tribunalul ținând răspundător pe Minister de deteriorările survenite din culpa sa, a făcut o bună aplicare a regulilor de drept în această materie, n'a comis nici un exces de putere sau violat vre-un text de lege din cele vizate prin motivul de casare, și a dat o hotărâre suficient motivată ;

Că, de aceea, motivul de casare este nefondat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc. ;

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 5 Iunie 1912

Președenția d-lui C. P. PETRESCU președinte

— Ministerul de Finanțe cu Compania apelor din Galați —

Taxa de timbru și înregistrare. — Urmărirea lor conform legii de urmărire. (Art. 47, 51, 64, 83 și 95 legea timbrului).

Față cu dispozițiunile legii timbrului titlul statului la încasarea taxelor de timbru și înregistrare îl constituie însăși legea, prin declarația părților ce fac actul ce e supus la timbru și taxe, sau prin constatarea existenței legale a unui atare act, prin justiție. În adevăr, legea timbrului declară formal, prin art. 83, că pentru perceperea

taxelor de timbru fix sau proporțional, a taxelor de înregistrare și amenzilor, se aplică legea de urmărire contra celor ce le datoresc. Așa dar este legală urmărirea făcută de stat conform legii de urmărire contra unei societăți anonime, pentru o taxă de înregistrare a unui act de vânzare de lucruri mobile și încorporale, ce ar fi cuprins în însuși actul constitutiv al acelei societăți, rămânând însă tribunalului dreptul de a examina fondul însuși al contestației ; și tribunalul săvârșește o violare a legii când anulează o asemenea urmărire numai pe cuvânt că statului i-ar mai trebui în prealabil și un alt titlu definitiv de cât însuși actul părților supus la timbru sau taxe*).

Deciziunea No. 305/912. — Casată după recursul făcut de Ministerul de Finanțe sentința tribunalului Covurlui s. II No. 198/911 dată în proces cu Compania apelor din Galați.

Curtea

Ascultând pe d-l avocat C. Marinescu în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat G. Caramfil în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

« Violarea art. 47 al. 3, 51, 61, 64 al. b 83 și 95 din legea timbrului dela 1906, greșită interpretare a art. 1 din legea de urmărire și exces de putere. Compania apelor din Galați prezentând administrației financiare pentru taxare un contract de societate anonimă, care contract coprindea și o vânzare de lucruri mobile și drepturi încorporale, vânzare intervenită între societatea actuală și vechea societate « Th. Galatz Water Works Co Ltd » administrația a perceput taxa pentru capitalul social însă din nebgăre de seamă a agentului fiscalului, nu s'au perceput și taxe de înregistrare pentru vânzare »

« Administrația financiară, observând acest lucru, a urmărit pe Compania apelor pentru taxele nepercepute Compania debitoare a opus în contra urmăririi ca singur argument lipsa de titlu din partea Statului argument respins de către administratorul financiar. Tribunalul de Covurlui s. II judecând în apel, a destituit urmărirea, pe motiv că fiscalul nu putea uza de legea de urmărire, întru cât nu avea un titlu cu caracter executiv cu cere legea de urmărire ».

« Instanța de fond a pierdut din vedere că pentru perceperea taxelor de înregistrare, titlul fiscalului îl constituia chiar legea timbrului, lucru care reiese în mod foarte clar din toate articolele legii timbrului care vorbesc de modul cum se percep taxele de înregistrare ».

« Tribunalul de Covurlui dând la o parte legea timbrului care forma cu suficient titlu Statului titlu cu caracter executiv cu cere legea de urmărire, a violat art. 47 al. 3, 51, 61, 64 al. b 83 și 95 din legea timbrului dela 1906 a interpretat greșit art. 1 din legea de urmărire și numai cu exces de putere a admis apelul Companiei apelor din Galați ».

*) Acest rezumat s'a publicat în Curierul Judiciar, No. 56,912 pag. 660

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs se constată că societatea anonimă română «Compania Apelor din Galați» fiind urmărită conform legii de urmărire cu somația No. 1466/911 a percepției circ. II Galați pentru plata unei sume de 15.100 lei, ca taxe de înregistrare ce s'ar fi cuvenit fiscalului, fiind că în actul de formațiune al societății era și un act de vânzare ce-i făcea vechea societate «The Galatz Water Worke Comp Limited.» de lucruri mobile și încorporate pe preț de 50.000 lei și pentru care din eroare, administrația financiară nu percepușe taxele de timbru, consemnând suma urmărită a făcut contestație la administrația financiară pe motiv că statul nu are nici un titlu definitiv pentru atare urmărire, așa cum ar cere legea de urmărire și în fond că actul de formarea societății nu ar cuprinde actul de vânzare pretins de Stat, ci ar fi numai aportul vechii societăți în cea nouă și beneficiile. Administrația respingând contestația, societatea a făcut apel, iar tribunalul prin sentința atacată cu recurs pe simplul cuvânt că neexistând un proces-verbal de constatarea contravențiunii, adică cu titlu de executoriu cum cere legea de urmărire a admis apelul și a anulat urmărirea statului, fără a mai discuta fondul contestației;

Considerând că după legea timbrului art. 47, 51, 61, 64 și 95 rezultă că taxele de timbru și înregistrare se datoresc Statului din momentul facerii actului și neplata unor atare taxe la timp constituie o contravențiune ce supune pe părți și la amenzi, de mai înainte fixate de lege, iar când contravenția se săvârșește de un funcționar chemat a-l taxa sau legaliza sau a lua în ori ce mod parte la formarea actului fără ca să fi fost indus în eroare de părți, amenda se aplică numai funcționarului, deci numai pentru el e nevoie de dresare de proces-verbal de contravențiune, amendă de care Ministerul de Finanțe îl poate și scuti definitiv;

Că față cu dispozițiile legii timbrului, titlul Statului la încasarea taxelor de timbru și înregistrare îl constituie însuși legea, prin declarația părților ce fac actul ce e supus la timbru și taxe, sau prin constatarea existenței legale a unui atare act, prin justiție;

Că legea timbrului prin art. 83 de-lară formal că pentru perceperea taxelor de timbru fix sau proporțional, taxele de înregistrare și amenzi, se aplică legea de urmărire, contra celor ce le datoresc;

Că în specie, Statul urmărind cu legea de urmărire pe societatea anonimă Compania apelor din Galați, numai pentru o taxă de înregistrare a unui act de vânzare de lucruri mobile și încorporate, ce zice că ar fi cuprins în însuși actul constitutiv al acelei societăți și aceasta în baza legii timbrului, avea un titlu și deci putea uza de legea de urmărire, rămănea însă tribunalului dreptul de a examina fondul însuși al contestației;

Că, dar, tribunalul admîtînd contestația și anulînd urmărirea numai pe cuvînt că Statului i-ar mai trebui în prealabil și un alt titlu definitiv de cît însuși actul părților supuse la timbru sau taxe spre a putea uza de legea de urmărire, a comis un exces de putere și a interpretat rău art. 1 din legea de urmărire combinat cu textele legii timbrului;

Pentru aceste motive Curtea, casează etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III

Audiența de la 15 Septembrie 1912

Președinția d-lui N. BUDIȘTEANU, Președinte

Deciziunea Civilă No. 174

Vânzare voluntară. — Cerere relativă la suspendarea depunerii prețului. — Competința Tribunalului de Notariat, unde este încă pendinte vânzarea, de a judeca acest incident. — Condițiuni cerute pentru ca suspen-

darea plăței prețului să fie admisă. — (Art. 400 al. I și II și 43 al. I pr. civ.).

1) Din momentul ce o vânzare este încă deschisă înaintea secțiunii de notariat, apoi toate contestațiunile și toate incidentele ce se vor ridica în cursul urmăririi, se judecă de instanța care face urmărirea potrivit art. 400 al. II combinat cu art. 403 al. I din procedura civilă, excluzându-se bine înțeles acele contestațiuni și incidente cari prin natura lor intră în prevederile art. 400 al. I pr. civilă.

Prin urmare, tribunalul de notariat este competent să judece incidentul relativ la suspendarea depunerii prețului, întrucît acest incident nu intră între cele prescise de art. 400 al. I pr. civ.

2) Pentru ca suspendarea plăței prețului convenit să fie admisă, nu se cere în prealabil a se introduce o acțiune în rezilierea vânzării, ci ciace legea cere este ca să fie o temere de evicțiune, fie parțială fie totală, destul ca cererea să fie apreciată ca serioasă pentru exercitarea dreptului de proprietate asupra lucrului vîndut.

Curtea, în majoritate,

Având în vedere apelul făcut de Nicolae I. Ștefănescu, în calitate de administrator legal al averii dotale și ca reprezentant legal al soției sale, contra sentinței No. 146⁶ din 22 iunie 1912, a Tribunal. Ilfov, secția de Notariat;

Având în vedere sentința apelată, toate actele de la dosar și concluziunile puse în instanță de către reprezentanții părților;

Considerând că în fapt se constată că d-na Aristița N. Ploesteanu a obținut autorizațiunea Tribunal. Ilfov secția II, pentru a vinde prin licitațiune publică imobilul său dotal situat în Capitala și anume str. Armească, colț cu str. Dorului, No. 3;

Că, conform acestei autorizațiuni, secțiunea de Notariat a Tribunalului Ilfov a făcut formalitățile prevăzute de procedura civilă pentru scoaterea în vânzare a imobilului dotal;

Că la adjudecarea provizorie, s'a adjudecat imobilul asupra d-nei Alexandra I. N. Ștefănescu, cu suma de 26.000 lei, urmînd a se ține supralicitatiune în ziua de 16 Mai 1912; că la aceeași zi, fixată pentru adjudecarea definitivă, din partea d-nei adjudecate s'a ridicat oral incidentul, că imobilul este supus exproprierei de către Primăria Capitalei, depunându-se și o petițiune înregistrată la No. 17771 din aceeași zi, prin care adjudecata cere a nu se efectua supralicitarea asupra sa, din cauza exproprierei la care este supus, imobilul expropriere de care nu a aflat de cît după adjudecarea provizorie de oare-ce de ea nu se face nici o mențiune în afielele scoase de către Corpul de Portărei; că Tribunalul a respins incidentul pe motiv că este tardiv și a făcut supralicitarea, adjudecînd definitiv imobilul asupra primei adjudecate, cu obligațiune pentru aceasta ca să depună prețul în termen de o lună, conform art. 551 proc. civilă. La 7 iunie 1912, adică înainte de expirarea termenului de o lună pentru depunerea prețului, cu petiția înregistrată la No. 21387, d-l N. T. Ștefănescu soțul d-nei adjudecate Alexandrina N. T. Ștefănescu, face contestație la obligația depunerii prețului adjudecării, în calitate de administrator legal al dotei și reprezentant legal al soției sale, cerînd a se suspenda plata prețului, conform art. 1364 cod. civil,

*) A se vedea publicată în Curierul Judiciar No. 74/912, pag. 871.

de oare-ce imobilul adjudecat este supus la expropriere de către Primăria Capitalei urmând ca, din totalul suprafeței de 343 metri pătrați, să se încorporeze la domeniul public o suprafață de 185 m. p. așa că restul ce mai rămâne este insuficient pentru o construcțiune în sensul cum o înțelegea adjudecatura. În vederea acestei exproprii, contestatorul invoacă o justă temere după d-sa în exercițiul dreptului de proprietate și prin urmare cere a se suspenda depunerea prețului, conform art. 1364 cod. civil, până ce va înceta temerea de turburare în exercițiul dreptului de proprietate asupra imobilului adjudecat. Această contestațiune s'a pus în curs de judecată de Secția de Notariat și prin sentința No. 146 dela 22 Iunie 1912, în urma dezbaterilor urmate, s'a respins pe două motive: întâi pe motiv de incompetență a secțiunii de Notariat și al doilea pe motiv că, chiar dacă secțiunea de Notariat ar fi competentă a se pronunța asupra cererii de suspendare a plății prețului, trebuie să se facă în prim loc dovada înaintea secțiunii de Notariat că s'a introdus o cerere în rezilierea vânzării pe cale principală la ana din secțiunea tribunalului, ori o asemenea dovadă nu s'a făcut și din această cauză Tribunalul de Notariat a respins cererea de suspendare a plății, alică contestațiunea în fond;

Asupra competenței tribunalului de notariat :

Având în vedere că cererea d-lui N. T. Ștefănescu de a se suspenda plata prețului, dacă nu poate fi primită în sens strict ca o contestațiune la urmărire, totuși, în un sens mai larg al cuvântului, este un incident ivit în cursul urmăririi, căci urmărire nu era și nu este încă terminată de oarece d-na Aristița N. Ploșteanu este în drept și în prezent să ceară a se pune în revindere imobilul în scoteala d-nei adjudecată pentru nedepunerea prețului până în prezent fiind expirat termenul prescris de art. 551 din proced. civilă;

Considerând că, din moment ce urmărirea este încă deschisă înaintea secțiunii de notariat, apoi toate contestațiunile și și toate incidentele ce se ridică în cursul unei urmăririi, se judecă de instanța care face urmărirea, potrivit art. 400, al. 1. din pr. civilă combinat cu art. 403, al. 1 din aceeași procedură excluzându-se, bine înțelese, acele contestațiuni și incidente cari prin natura lor intră în prevederile art. 400, al. 1 din proced. civilă;

Considerând că nu se poate susține că incidentul ridicat ar intra în categoria incidentelor prevăzute de art. 400, al. 1 din proced. civilă, și aceasta este așa de adevărat că, dacă astăzi d-na Aristița N. Ploșteanu ar cere revinderea imobilului în scoteala d-nei adjudecată pentru nedepunerea prețului, d-na adjudecată sau reprezentantul său legal, pe cale de apărare în instanța de revindere în cont. ar putea invoca dispozițiunile art. 1334 cod. civil și cere suspendarea plății prețului, pentru motivul de temere serioasă în exercițiul dreptului de proprietate și tribunalul de urmărire nu ar putea să respingă această apărare pe motiv de incompetență; ori, dacă tribunalul de notariat este incompetent pe cale de apărare pentru a se pronunța asupra cererii, nu se vede nici o rațiune juridică care l'ar face incompetent să se pronunțe pe cale principală asupra aceleiași cereri când procedura de urmărire nu este încă închisă și când textul art. 4.3, al. 1 din proced. civilă este categoric;

Considerând că este cert că asupra regularității sau neregularității depunerii prețului instanța care face urmărirea are a se pronunța că partea care are interes să rețină prețul pentru un motiv oarecare, nu se poate adresa decât instanței care este chemată să supravegheze formele și modul depunerii lui, că nu este nici o rațiune juridică în a sili pe adjudecat să depună prețul și în urmă să facă opozițiune la distribuirea prețului la instanța chemată a prezida distribuirea; o asemenea procedură impusă prin sentința tribunalului,

nu se bazează pe nici un text de lege și este prejudiciabilă adjudecaturului, care de multe ori poate fi victima împrejurărilor ce na depinde de voința lui, cum e cazul de față, și în același timp nu aduce nici un folos părții protivnice, ci numai o prălungire a unei situațiuni intolerabile din punctul de vedere economic al ambelor părți;

Pentru aceste motive,

Curtea constată că tribunalul de notariat este competentă a se pronunța asupra spștei și că fără cuvânt și-a declinat competența; că, prin urmare, urmează a reține judecata, trecând la cercetarea celui de al doilea motiv pentru care tribunalul a respins contestația;

Având în vedere că tribunalul discută chestiunea și în ipoteza când s'ar susține că este competent a se pronunța;

Având în vedere că în această ipoteză tribunalul pretinde ca să se facă dovada înaintea sa, că pe cale principală s'a cerut rezilierea vânzării; că numai făcându-se o asemenea dovadă tribunalul de urmărire va putea suspenda depunerea prețului până se va judeca de instanța în drept cererea de reziliere, — ori, nefăcându-se dovada cerută, tribunalul de urmărire nu poate suspenda fără termen depunerea prețului, căci aceasta ar însemna rezilierea vânzării, de oarece partea vânzătoare a declarat că nu stă în puterea sa să împiedice exproprierea, și o cerere de reziliere a unei vânzări nu poate fi judecată de tribunalul de notariat;

Considerând că argumentarea tribunalului nu se bazează pe nici un text de lege, că art. 1364 din codul civil îl enumerarea sa este numai enumerativ, că el se aplică la toate vânzările voluntare, chiar și la acelea cari se fac cu îndeplinirea formalităților vânzărilor publice; că, pentru ca suspendarea plății prețului convenit să fie admisă, nu se cere în prealabil a se introduce o acțiune în rezilierea vânzării; a pretinde în introducerea acestei acțiuni, este a adăoga la textul legii, tot ceea ce legea cere, este ca să fie o temere de evicțiune, fie parțială, fie totală, destul ca temerea să fie apreciată ca serioasă pentru exercitarea dreptului de proprietate asupra lucrului vândut;

Având în vedere că în fapt fiind bine stabilit că din o suprafață de 343 metri pătrați urmează a fi supuși la expropriere 185 metri pătrați; că până se va face această expropriere, care nu se poate face decât atunci când autoritatea comunală va voi, nu se poate face nici o construcțiune pe întreaga suprafață, de oarece autoritatea comunală nu mai acordă permisiunea de construcțiune pe locurile supuse exproprierii;

Considerând că, în fine, chiar dacă comuna s'ar decide ca la epoca expropriațiunii să ia asupra sa tot terenul și să acorde proprietarului despăgubirea cuvenită, totuși incertitudinea acestei stări de fapt nu e just să o suporte adjudecatural, întrucât starea de fapt exista înainte de facerea adjudecării și formalitățile prevăzute în legea de expropriere erau îndeplinite față de vânzătoarea Aristița N. Ploșteanu, care nu poate susține cu succes că nu avea cunoștință de această expropriere atunci când a îndat corpului de portări sarcinile ce apasă imobilul;

Considerând că pentru cazul când se expropriază numai 185 m p, restul ce mai rămâne, după configurațiunea de pe planul pus la dosar, nu mai permite facerea unei construcțiuni în modul cum înțelege adjudecatura; că adjudecatura când s'a prezentat ca concurrentă, a avut în vedere să cumpere un loc bine determinat ca contenință, după cum rezultă din actul dela dosar, și care loc urma a deveni total, urmând a se face plata cu bani totali, potrivit actului total dintre soții N. T. Ștefănescu, iar nu un loc supus în mare parte la o expropriere care se poate face după voința Primăriei, în un timp mai apropiat sau mai depărtat;

Că, din toate aceste puncte de vedere, Curtea con-

stată în fapt că cererea de suspendarea plăiei prețului este întemeiată atât în drept, cât și în fapt, și ca consecință urmează a se admite cererea contestatorului N. T. Ștefănescu făcută în calitate de administrator legal al soției sale Alexandrina N. T. Ștefănescu și a se reforma în totul sentința tribunalului de notariat;

Văzând și dispozițiunile art. 140 și 146 din procedura civilă;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Al. Negrescu, Curtea admite apelul, etc.

(ss) N. Budișteanu; I. Baștea; Al. Dem. Opreșcu; Al. Negrescu

Opiniune

Asupra apelului făcut de N. T. Ștefănescu contra sentinței Tribunalului Ilfov Secția de Notariat cu No. 146/912;

Având în vedere sentința apelată;

Având în vedere concluziunile puse de părți în ședința dela 17 Septembrie a. c.;

Considerând că, în materie de urmărire și de vânzare prin licitațiune publică, legiuitorul prescriind anume formalități și reguli de competență specială, ce trebuiesc observate cu stricteță și sub pedeapsă de nulitate, nu este îngăduit judecătorului a întinde prin analogia și sub pretextul de a aplica cu ori și ce preț un principiu de drept sau de echitate să treacă peste aceste formalități și reguli și să cerceteze pricina sau contestațiunile ce legea nu a dat în cădere a sa;

Considerând că Tribunalul de urmărire fiind un tribunal excepțional cu competența limitată, nu intră în cădere a lui să cerceteze și să hotărască decât asupra incidentelor sau contestațiunilor ce legea a prevăzut că se poate ivi în materia specială a urmăririi silite și a vânzărilor prin licitație publică;

Ca, deși în adevăr legiuitorul, prin art. 525 din Codul de pr. civ., n-a determinat în mod limitativ contestațiunile ce se pot ivi în cursul unei urmăriri și a stabilit numai în principiu că contestațiunile ce tind la suspendarea sau desființarea urmăririi trebuiesc adreseate și cercetate prin Tribunalul prin care se face urmărirea, totuși din moment ce prin art. 551 și 552 din aceeași procedură a declarat pe de o parte că adjudecatarul este obligat să depună în termen de o lună dela judecarea definitivă prețul adjudicațiunii, iar pe de altă parte că Tribunalul de urmărire are să primească și să cerceteze contestațiunile privitoare numai la modalitatea depunerii prețului, este evident că legiuitorul n'a înțeles să lase aceleiași Tribunal de urmărire facultatea sau dreptul de a senti pe adjudecatar de obligațiunea de a depune prețul în urma unei simple contestații introduse după adjudecarea definitivă;

Ca din acest punct de vedere se poate susține cu certitudine că urmărirea propriu zisă încetează odată cu adjudicațiunea definitivă și că legea a înțeles să vorbească în art. 525 citat numai de opozițiunile sau contestațiunile ivite înainte de adjudecarea definitivă;

Considerând că în speță fiind vorba de o contestațiune ivită după adjudecarea definitivă bazată pe temerea de evicțiune, caz prevăzut și regulat de art. 563 Codul proc. civ., este evident că o asemenea contestațiune nu poate să împiedice decât distribuirea prețului depus, nu însă depunerea prețului adjudicațiunii; și cum în speță distribuirea prețului urmează a se face de Tribunalul care a ordonat vânzarea, alică Tribunalul Ilfov Sec. II, și contestațiunea de față ar urma a se adresa aceluși Tribunal;

Considerând că, în tot cazul, de obligațiunea de a depune prețul adjudicațiunii în termenul prevăzut de art. 551 pr. civ. adjudecatarul nu poate fi scutit în nici un caz, față cu dispozițiunile art. 550 pr. civ., după care adjudecatarul provizoriu devine adjudecatar definitiv, fără voia lui, când un altul nu a supralicitat și întru cât este vina lui dacă n'a căutat să cunoască mai dinainte starea și condițiunile lucrului ce a cumpărat;

Că în caz de evicțiune sau temere de evicțiune cum e în speță, este evident că art. 563 C. pr. civ. a derogat dela principiul pus în art. 1361 c. civil, declarând că Tribunalul de urmărire poate să suspende numai distribuirea prețului depus, în baza unei cereri de revindicare sau de rezoluțiune a vânzării;

Că, de altminteri, cererea ce s'a făcut în speță de cumpărătoare este inadmisibilă și din cauză că fiind vorba de o lege sau decret de expropriere pentru utilitate publică, vânzătorul nu este și nu va fi nici odată în putință de a face să înceteze turburarea la care cumpărătoarea preinde că este expusă, după cum a și declarat vânzătoarea în instanță;

Că, dar, cererea de a se suspenda depunerea prețului adjudicațiunii, până când vânzătoarea va face să înceteze o turburare, ce nu stă în putință ei să ridice n'are sens, și admiterea unei asemenea cereri creiază o stare de incertitudine care nu se poate perpetua, căci, în adevăr, nu este de admis că se poate ca cineva să rămână adjudecatar definitiv și să nu depună prețul întrucât prin această situație se pune în imposibilitate pe vânzător de a mai putea vinde altuia imobilul său, de a se folosi de el;

Că o asemenea cerere de suspendare, implicând într-nsă însăși desființarea vânzării, când mai cu seamă cumpărătorul declară că n'a înțeles să cumpere imobilul astfel știrbit și că nu i-ar folosi la nimic dacă exproprierea s'ar realiza, este cert că ea nu poate face obiectul unei contestațiuni la urmărire sau la vânzare, ci al unei cereri principale;

Că, așa fiind, nu este locul în speță a se mai cerceta dacă exproprierea pentru cauză de utilitate publică constituie o servitute sau o sarcină, a cărei nedeclarare în actul de sarcină și dea dreptul cumpărătorului de a suspenda plata prețului sau de a cere desființarea vânzării, cu sau fără daune.

Pentru aceste considerațiuni, santem de părere a se respinge apelul, etc.

(ss) Ar. Alexandrescu

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA NOTARIAT

Audiența de la 7 Decembrie 1912

Președinția d-lui I. IONESCULESCU, Președinte

Sentința No. 243

Marița Bădulescu cu Elena și Marin Georgescu

Vânzare pentru eșire din indiviziune. — Dacă tribunalul de notariat e competentă a judeca alte contestațiuni la asemenea vânzări, decât cele relative la suspendarea executării până la judecarea acțiunii principale intentată la trib. competente. — (Art. 401 pr. civ.).

Tribunalul de notariat nefiind competentă a judeca contestațiunile ridicate în cursul vânzărilor pentru eșire din indiviziune, nu poate judeca nici pe acelea după adjudecare ce tinde la anularea sau anihilarea ordonanței de adjudecare, el este competentă a judeca totuși acele contestațiuni prin care s'ar cere suspendarea executării ordonanțelor date în vânzările voluntare și cari ar fi bazate pe o acțiune în anulare intentată la tribunalul competent, în care caz, tribunalul apreciind seriozitatea acțiunii, poate acorda suspendarea conform art. 401 pr. civ., până la judecarea și rezolvirea acelei acțiuni.

Tribunalul,

Asupra contestațiunii făcute de Marița Bădulescu cu

o petiție înreg la No 404/8/912 contra executării ordonanței de adjudecare cu No 5777/912;

Având în vedere concluziunile părților și actele exhibate;

Având în vedere că intimați Elena Georgescu și Marin Georgescu prin apărătorul lor opuse finele de neprimire și cere respingerea contestației pentru motivul că vânzarea imobilului din București șos Viilor No 21, fiind ordonată de Tribunalul Ilfov secția II^a pentru esire din indiviziune, contestațiunea urma să fie făcută înaintea celui Tribunal, nu înaintea Tribunalului de notariat care nu face alt de cât oficiul vânzării imobilului în conformitate cu hotărârea dată de Tribunalul de fond;

Având în vedere că contestația prin apărătorul său cere respingerea finei de neprimire și admiterea contestațiunii pentru motivul că a făcut deja acțiune la Tribunalul de fond pentru anularea ordonanței de adjudecare după cum dovedește certificatul Grefei Tribunalului de fond din București șos Viilor No 21, secția I la No. 24031/912 și că prin contestațiunea de față cerându-se numai suspendarea executării ordonanței de adjudecare cu No. 5777/912 nu și anularea sau anihilarea numitei ordonanțe ea este admisibilă, căci în conformitate cu disp art 399, 400 și 401 pr. civ. o astfel de contestație trebuie îndreptată la Tribunalul care a dat titlul executor singurul în drept a ordona suspendarea executării;

Că dar în discuțiunea acestui Tribunal e dedusă cestiunea de a se ști dacă contestațiunile făcute contra executării ordonanțelor de adjudecare date asupra vânzărilor imobiliare pentru esire din indiviziune sunt de competența Trib de Notariat sau din contră de competența Trib de fond care a ordonat vânzarea;

Având în vedere că în drept vânzările pentru esire din indiviziune ca și vânzările cerute de judecătorul Sindic din averea imobilă a falșilor, sunt asimilate de legiuitor prin art. 696 pr. civ. și art. 811 c. com vânzările voluntare pentru avere de minori;

Considerând de asemenea că conform ar. 689 pr. civ. acestor vânzări nu li se aplică disp. art 525 pr. civ. adică ele nu pot fi contestate de cei interesați înainte de adjudecare la Tribunalul vânzării sau la Tribunalul de Notariat care nu are decât o delegațiune a executăriei Tribunalului succesiunii sau a Tribunalului de comerț și că deci orice contestațiune prin care s'ar pretinde proprietatea imobilului ce se vinde trebuie adresată Tribunalului respective care au dispus atribuirea bunului masei successorale sau masei credale și a cerut apoi scoaterea lor în vânzare; de oarece prin aceste contestațiuni se tinde la modificarea disp. jurnalelor sau sentințelor ziselor Tribunale și conform art 400 pr. civ. asemenea contestațiuni se adresează Tribunalului care a înscuvințat executarea;

Considerând că dacă în conformitate cu sus menționatele texte de lege Tribunalul de Notariat n'are competență, în vânzările de esire din indiviziune și în cele cerute de Sindic din averea falșilor, a judeca contestațiunile celor de al treilea care ar pretinde înaintea de adjudecare proprietatea bunului scos în vânzare, apoi nu poate deveni competentă a judeca aceste contestațiuni nici după adjudecarea bunului, adică la executarea ordonanței căci și în acest caz pe această cale a contestațiunii la executarea ordonanței, s'ar obține pe lângă anularea sau anihilarea ordonanței de adjudecare și modificarea sentinței de partaj sau a masei credale, ceea ce nu este admisibil;

Considerând pe de altă parte, că este constant în jurisprudență că ordonanțele de adjudecare date în aceste vânzări, conform art 559 și 689 pr. civ. ne fiind supuse nici unei căi de atac, nu au de cât caracterul unor convențiuni speciale făcute sub privegherea Justiției pentru care partea vătămată nu are alta cale de reformare de cât aceea a unei acțiuni principale;

Considerând totuși că aceste ordonanțe de adjudecare se investesc cu formula executorie și cu ordin de executare de Tribunalul de Notariat, așa că conform

art. 400 pr. civ. ar urma ca orice contestațiune la executarea lor, să se adreseze acestui Tribunal, or, din cele expuse rezultând în mod neândoios că Tribunalul de Notariat nu poate avea competența a judeca acele contestațiuni la executare prin care se tinde la anihilarea ordonanței de adjudecare și distragerea bunului din masa succesorală sau mase credale, așa că rămâne competentă a judeca numai acele contestațiuni prin care s'ar cere suspendarea executării și care ar fi bazate pe o acțiune intentată la Tribunalul competent, în care caz Tribunalul apreciind seriozitatea acțiunii, poate acorda suspendarea conf art. 401 pr. civ. până la judecarea și rezolvarea acestei acțiuni;

Considerând că în speță prin contestațiunea făcută se tinde numai la suspendarea executării până la judecarea acțiunii intentată, deci este de competența Trib. de Notariat a se pronunța asupra ei;

Având în vedere că Tribunalul apreciind asupra motivelor din acțiunea de fond și anume asupra motivului că contestatorea Marița Bădulescu nu a fost citată la vânzare, motiv care față de actele din dosar au toate aparențele de a fi întemeiate, Tribunalul găsește că suspendarea poate fi acordată;

Pentru aceste motive Trib. admite contestația etc.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA NOTARIAT

Audiența de la 8 Decembrie 1912

Președinția d-lui I. IONESCU-DOLJ, Președinte

Sentința No. 245

Ordonanța de adjudecare — Executarea ei. — Dacă deținătorul sau cei lezați pot pe cale de contestațiune la executare, sau pe opus la executarea ordonanței de adjudecare, fie pentru cele date în vânzări silite, fie pentru cele date pentru vânzări de bună voie.

Deținătorul unui imobil adjudecat, chemat sau nu la vânzare, nu se poate opune pe calea contestațiunii la executarea ordonanței de adjudecare date în vânzările silite, el neavând contra adjudecatorului conform art. 568 pr. civ. decât dreptul de acțiune în revendicare; iar în ceea ce privește ordonanțele de adjudecare date în vânzările voluntare, tribunalul de notariat nu are competența a judeca alte contestațiuni, decât numai acele prin cari s'ar tinde la suspendarea executării lor, până la judecarea acțiunii principale în nulitate.

Tribunalul,

Având în vedere că azi este a se judeca contestațiunea făcută de Maria Bălăceanu și Maria Torcatore ca tutore legală prin petiția înreg. la No. 33772/912 contra executării ordonanței de adjudecare No. 6858/912;

Având în vedere actele din dosar și concluziunile orale depuse de părți;

Având în vedere că din toate acestea se stabilește în fapt următoarele:

D-l Jade Sindic al falimentului Ioan Cristea prin petiția înreg la No. 16155/910 și în urma autorizației dată de Tribunalul comercial prin jurnalul cu No. 5246/912, a cerut punerea în vânzare prin licitație publică a imobilului din cătunul Grivița Nouă str. Bălăceanu No 16, pendinte de comuna Militari ca făcând parte din activul falimentului numitului Iane Cristea. Că Tribunalul de Notariat punând imobilul în vânzare la licitația ce a avut loc în ziua de 9 Ianuarie 1912, în prezența d-lui Jade Sindic, s'a adjudecat provizoriu asupra lui Costică

Ionescu și în ziua de 18 Ianuarie 1912, tot în prezența d-lui Judecător Sindic. s'a făcut adjudecarea definitivă asupra aceluiași persoane prin jurnalul No 358/912 cu prețul de 6000 lei;

Că numitul adjudecatar depunând prețul în conformitate cu legea, după cum rezultă din jurnalul No. 4621/912 s'a emis pe numele său cuvenita ordonanță de adjudecare. Că această ordonanță a fost învestită cu formula executorie după cererea adjudecatarului și trimise spre executare la portărei în urma cererii adjudecatarului C. Ionescu înreg la No 3 775/912;

În contra executării acestei ordonanțe de adjudecare s'a făcut contestațiunea de față de către numitele Maria Bălăceanu și Maria Torcatore, ca tutore, prin petiția înreg la No 3372/912 și prin care cere înlăturarea ordonanței de adjudecare care nu le poate fi opozabilă pentru următoarele motive:

a) Că ele sunt proprietarele și deținătoarele imobilului în chestiune și că n'au fost chemate la vânzare că n'au primit nici o citație;

b) Că s'au judecat cu d-l Judecător Sindic al falimentului lane Cristea și au obținut contra lui cartea de Judecată No. 26/911 prin care se constată că imobilul în chestiune aparține contestatoarelor;

Că în aceste condițiuni, ordonanța de adjudecare nu poate fi executată contra lor;

Având în vedere că adjudecatarul opunându-se cere în primul rând respingerea contestației ca inadmisibilă, deoarece terții care ar pretinde vreun drept de proprietate asupra imobilului adjudecat nu au contra adjudecatarului de cât acțiunea în revendicare iar în fond susține că cartea de judecată învocată e rezultatul unui concert fraudulos între falitul lane Cristea și contestatoarele, de oarece deși falitul cumpărase acest imobil cu act autentic, totuși la interogatoriul făcut de contestatoare, a declarat că stăpânește imobilul fără nici un titlu, după cum se poate vedea din cartea de judecată și numai pe baza acestui răspuns s'a obținut cartea de judecată ce se invoacă;

Având în vedere că astfel fiind, tribunalul armează a se pronunța mai întâi asupra incidentului de inadmisibilitate a contestației ridicat de adjudecatar sau cu alți termeni asupra chestiunii dacă deținătorul imobilului adjudecat se pot opune pe calea contestației la executarea ordonanței de adjudecare rămăasă definitivă sau, din contra, ei nu pot avea contra adjudecatarului decât acțiunea în revendicare;

Considerând că, în drept, conform art. 567 pr. civ. ordonanțele de adjudecare rămase definitive au puterea unui titlu executor și cari se pot aduce la îndeplinire prin executarea lor;

Având în vedere că deși după principiile înscrise în art. 399 și urm. pr. civ. orice execuțiune silită poate fi contestată de cei vătămați prin executare, totuși în materie de vânzare imobiliară silită legiuitorul, în dorința de a protege pe cumpărătorii la licitație publică și a încuraja astfel vânzările făcute sub privilegiu justiției, a făcut o excepțiune la principiul din art. 399 pr. civ. în sensul că ordonanțele de adjudecare rămase definitive, titlul adjudecatarului, se pot executa pentru conținutul lor în contra oricărei persoane care ar mai pretinde proprietatea imobilului adjudecat fie chiar deținator și fie că a fost chemat sau nu în cursul vânzării;

Cum că acesta e sistemul legii române, rezultă din aceea că legiuitorul a organizat în privința acestor vânzări o publicitate destul de întinșă pentru a aduce faptul la cunoștința tuturor, aflînd o publicație chiar la imobil: apoi a prevăzut forme și termene după care nu numai debitorul urmărit dar și oricare altă persoană interesată sau vătămată prin vânzare să poată face contestațiunea scrisă la tribunalul vânzării în termen de 2 zile înainte de adjudecare (art. 525 pr. civ.) depunând și actele ce posedă, iar tribunalul este autorizat prin art. 530 pr. civ. că în cazul unei asemenea con-

testațiuni, prin care s'ar revendica imobilul pus în vânzare, să amâne chiar vânzarea dacă cererea se apreciază ca serioasă;

Că în plus de aceasta, chiar și după adjudecare, deținătorul imobilului care nu ar fi fost chemat conform art. 569, are dreptul conform art. 512, 551 și 562 pr. civ. de a face recurs în casafie și a cere casarea ordonanței de adjudecare;

Că din toate acestea se vede că legea pune la dispozițiunea celor de al treilea, ce eventual ar putea fi lezați printr-o vânzare, destule mijloace și îi invită suficient pentru apărarea drepturilor lor, înainte ca ordonanța de adjudecare să fie rămasă definitivă, și dacă nu au făcut-o la timp, e culpa lor, adjudecatarului, nu i se poate imputa nimic; așa că a mai permite acestor persoane a face și contestații la executare contra ordonanțelor de adjudecare, ar fi a admite că toate aceste forma ități au fost făcute fără nici un scop și în plus ar fi a încuraja neglijența; or, «jura vigilantibus non dominantibus, scripta sunt»;

Dovadă, însăși argumentul peremptoriu cum că sistemul legii noastre este acesta, cel puțin dela 1900 încace, data modificării, și că în această chestiune a conflictului ce se poate naște după adjudecare cu privire la dreptul de proprietate între adjudecatar și terții evins prin adjudecare și care ar pretinde proprietatea imobilului adjudecat, legiuitorul a preferat pe adjudecatar, rezervând pentru cel evins numai acțiunea în revendicare, rezultă din termenii expresi ai art. 568 pr. civ. în adevăr legiuitorul român, preocupându-se de efectele adjudecării, chestiune nesigură și discutată sub vechia lege de procedură, a introdus art. 568 pr. civ. ale cărui dispozițiuni sunt luate după dispozițiunile art. 671 și 675 pr. civ. geneveze;

Or, în procedura geneveză adjudecarea având de efect purgarea completă a imobilului chiar și de dreptul de proprietate, așa că o ordonanță de adjudecare nu mai poate fi discutată de nimeni și adjudecatarul e pus în posesie și în contra celor ce ar mai pretinde proprietatea imobilului adjudecat;

Că legiuitorul român din cauza lipsei cadastrului la noi nu a putut admite între efectele adjudecării și purgarea dreptului de proprietate, cu desmăbrămintele lui l'a rezervat, «dreptul de evicțiune a rămas în picioare», după cum se exprimă legiuitorul în expunerea de motive; dar pentru a nu lăsa pe adjudecatar prea mult sub amenințarea celor ce ar putea pretinde vre-un drept asupra imobilului adjudecat, a reglementat prin art. 568 în care se ocupă tocmai de ipoteza vânzării unui imobil străin ca aparținînd debitorului un termen de 5 ani, care curge dela punerea în posesiune a adjudecatarului, înlăuntrul căruia să reclame toți acei ce ar pretinde vre-un drept; ori acestea dovedeste suficient că intenția legiuitorului nostru a fost că și în legea noastră, ca și cea geneveză, dreptul adjudecatarului este același, de a executa titlul său, ordonanța de adjudecare contra oricui și că nimic nu se mai poate opune la executarea ei independent, dacă a fost chemat sau nu în cursul vânzării, cu rezerva sau deosebirea numai, că oricine ar avea vre-o pretenție de proprietate asupra imobilului adjudecat, să facă acțiune în revendicare în termenul indicat mai sus și după distincțiunile indicate în sus zisul articol;

Având în vedere că acestea sînd principiile, inadmisibilitatea contestației contra executării ordonanțelor de adjudecare obținute în vânzările imobiliare silită este în termenii și spiritul legii noastre, rămâne încă de examinat dacă aceste principii se aplică și ordonanțelor de adjudecare date în vânzările voluntare; fiindcă, în speță, ordonanța de adjudecare contra căreia s'a făcut contestațiune e dată într-o vânzare voluntară, vânzarea imobilului în chestiune fiind cerată de judele sindic al falimentului lane Cristea și legiuitorul, prin art. 810 c. com. asimilează aceste vânzări cu vânzările voluntare pentru averile de minori;

Considerând că art. 683 pr. civ. nedeclarând comun și la vânzările averilor de minori, deci și la acele ale avari de falit a art. 525 și 53 pr. civ., urmează că la aceste vânzări cei de al treilea cari ar voi să se opună prin contestațiuni la vânzare, nu pot face la tribunalul vânzării sau la tribunalul de notariat, ci urmează să facă aceste contestațiuni la tribunalul care a autorizat vânzarea și a dispus scoaterea în vânzare, adică la tribunalul tutellei sau succesiunii și la tribunalul de comerț pentru vânzările averilor de faliti; or, dacă tribunalul de notariat nu are competența a judeca în aceste vânzări contestațiuni relative la dreptul de proprietate înainte de adjudecare, nu poate deveni competent să le judece după adjudecare;

Având în vedere că aceste ordonanțe nefind supuse nici unei căi de atac, nici apel, nici recurs, nu au decât caracterul unor convențiuni făcute sub privegherea justiției, contra cărora părțile lezate nu au altă cale decât aceea a acțiunii principale;

Considerând totuși că pentru aceste ordonanțe în lipsă de un text expres de lege, ca pentru cele din vânzările silite și față de împrejurarea că adjudecarea nu produce aceleași efecte ca adjudecarea în vânzările silite și efectele lor rămân sub aplicațiunea de dreptul comun nimic nu se opune ca dreptul comun din art. 399 și 400 să-și găsească aplicațiune și Tribunalul de Notariat să fie competent de a judeca cel puțin cele contestațiuni bazate pe o acțiune principală intentată, și prin care s'ar cere numai suspendarea executării până la judecarea acelei acțiuni de instanțele de fond;

Având în vedere că în speță contestatoarele nu fac dovadă că ar fi introdus o astfel de acțiune în fața instanțelor competente, așa că incidentul de inadmisibilitatea contestației trebuie admis;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, în neunire cu concluziunile d-ului Locțiitor de Procuror, avocat C. Romanescu, Tribunalul respinge ca inadmisibilă contestațiunea etc;

REZUMATELE JURISPRUDENTEI ÎN ALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. UNITE

Recurentul Capitan Mândăchescu, asistat de d-l avocat Perianu. Intimatul Creditul Financiar urban, prin d-l avocat Mateescu.

* **Timbru.** — Cerere de apel făcută fără timbru. — Ocrotirea intereselor fiscolei prin plata întreită a taxei timbrului fix și a taxei proporționale. — Cazurile de erori din art. 26. — Aplicarea dispozițiilor din acest articol în toate cazurile când actul e fără timbru sau fără taxa specifică.

a) Tot ceea ce a voit legiuitorul, edictând art. 26 din legea timbrului din 1900, a fost ca actul făcut fără timbru sau cu un timbru insuficient, sau fără plata taxei speciale, să nu poată fi declarat valabil de cât în urma plătii întreită a timbrului și a taxei la care era supus actul.

Prin urmare, într-un cât prin plata întreită a valorii timbrului fix interesele fiscolei sunt ocrotite, nu există nici o rațiune, de a se distinge între timbrul fix și taxele speciale, aplicându-se art. 26 numai pentru taxele speciale iar nu și pentru timbrul fix, și de a se creia astfel o decădere absolută de drepturi, în cazul când timbrul fix n'a fost întrebuitat chiar de la facerea cererii.

b) Legiuitorul neprecizând anume cazurile de eroare din art. 26 din legea timbrului, dispozițiunea de a se valida cererea netimbrată prin plata întreită a valorii timbrului fix sau a taxei speciale, urmează a se aplica în toate cazurile în care cererile ar fi făcute fără timbru sau cu timbru insuficient sau fără plata taxei speciale. (Cas. s. unite deciziunea No. 2 din 17 Ianuarie 1913 prin care se casează sentința Trib. Vlașca No. 34/910).

CASATIE S. I

Recurentul Stancu D-tru prin d-l avocat I. S. Caracaz.

Intimatul Piana R. Porajon prin d-l avocat G. Cristescu.

Apel. — Neindicarea motivelor de apel. —

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

Redacția

Dreptul părții interesate a cere amânarea și comunicarea acelor motive, fără a se putea acorda un al doilea termen pentru acest motiv. — Aplicarea disp. din art. 69 și 333 pr. civ. și la afacerile judecate de judele de ocol în prima instanță. — Cerere de amânare. — Rezolvarea ei de către un singur judecător. — Validitate. — Art. 20 din legile org. jud. din 1910.

1. a) Din combinarea art. 69 și 333 pr. civ. rezultă că neindicarea temeiurilor de drept și de fapt pe cari se sprijină apelul, îndrituiește pe partea interesată să ceară amânarea și comunicarea lor, fără a se putea face o a doua amânare pe acest motiv, iar aceste dispozițiuni de procedură se aplică și afacerilor judecate de judele de ocol în prima instanță, de oare-ce ele nu contrazic ei din contră, completează rânduelile de procedură prescrise de legea judecătorilor de ocol care prin art. 98, prevede că apelul se face în același mod ca și cererea introductivă.

b) Ceea ce a voit legiuitorul prin art. 20 din legea de organizare judecătorească din 1910 este că apelul în contra cărților de judecată să fie judecat de tribunal compus din doi judecători, iar nu ca și cererile de amânare și judecare a unui apel să fie rezolvat de doi judecători, asemenea amânare putându-se face și de un singur judecător. (Cas. s. I decizia No. 844 din 26 Noiembrie 1912 prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Tribunalului Romanai No. 658,911).

Recurentul Gh. Ionescu prin d-l avocat P. Ghimescu.

Intimatul G. Ionescu prin d-l avocat I. Boteni și Vlădescu-Oll.

Verificare de scripte. — Act declarat fals. — Dreptul instanței de fond de a verifica însăși faptul chiar în cazul când autorul sau complicele sunt arătați. — Art. 162 și 163 pr. civ.

2. Din dispozițiunile art. 162 și 163 pr. civ. rezultă

că chiar în cazul când autorul falsului sau complicele său sunt arătați, judecătorii nu sunt obligați să suspende afacerea spre a se judeca mai întâi pe cale penală, ci pot să procedă chiar dându-i pe cale civilă la constatarea falsului după normele arătate la capitolul din procedura civilă relativ la verificarea scriptelor.

Prin urmare, violează art. 162 pr. civ. Tribunalul când în loc să verifice și să constate dacă în adevăr un act este fals, primește ca valabil acel act pe singurul motiv, că, autorul falsului a încetat din viață, fapt care nu avea de consecință, de cât că afacerea nu mai putea fi trimisă la instrucțiune într-un actiunea publică era stinsă, iar nu că actul declarat fals devenea valabil. (Cas. s. I decizia No. 868 din 3 Decembrie 1912 prin care se casează sentința Tribunalului Olt No. 101/911).

CASAȚIE S. II

Cererea făcută de Judec. ocolului rural Pechea de a se regula competența în afacerea privitoare la punere sub curatelă a condamnatului Gheorghe al Vădanei zis Moldovan. Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

* **Judecătoria de pace.** — **Competința.** — **Curatela unui condamnat la munca silnică.** — **Patrimoniu mai mic de zece mii lei.** — **Art. 39 l. j. p. și 13 și 16 c. penal.**

1. Este de competența judecătorului de pace de a regula curatela unui condamnat la munca silnică sau recludie, când patrimoniul de administrat nu trece de 10.000 lei. (Cas. II decizia civilă No. 263 din 28 Noiembrie 912 prin care s'a regulat compet. trimițând afacerea spre a fi administrată de judele ocol rural Pechea).

Recurenții Hortansa Ecet, Lit. Oct. Isvoranu acum Damiescu prin d-l avocat N. Georgescu.
Intimatul Locot. Oct. Isvoranu prin d-l avocat T. Popescu.

* **Hotărîre.** — **Execuție provizorie.** — **Înființarea unei popriri în baza ei.** — **Contestație.** — **Anularea sentinței pentru neregulată citare.** — **Art. 735 pr. civ.**

2. Cu ocazia unei popriri înființată în baza unei sentințe dată cu execuție provizorie pentru pensie alimentară se poate cere pe cale de contestațiune nulitatea acelei sentințe ca fiind dată în urma unei citații nule. (Cas. II decizia civilă No. 265 din 3 Decembrie 912 prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. Apel Galați s. II No. 104/912).

Recurentul Al. State s. a., în persoană.
Intimatul I. C. Ghenoiu s. a. prin d-l avocat I. D. Bogdan.
Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

* **Funcționar poștal care tolerează sustragerea unor taxe vamale din partea unui subordonat al său, delict prev. de art. 157 c. penal.** — **Elementul toleranței.** — **Lipsa lui.** — **Achitare.**

3. În delictul prevăzut de art. 157 din codul penal,

elementul esențial este cunoștința superiorilor că subordonații lor comit delict în prejudiciul operei publice și toleranța din partea lor a unor asemenea delict. Prin urmare, dacă instanța de fond constată în fapt că sustragerea unor taxe vamale de către un funcționar de la poștă au fost semnalate controlorului decătre șeful celuiui funcționar, din această împrejurare instanța de fond își poate forma convingerea că n'a fost toleranță din partea șefului. (Cas. s. II, decizia penală 2589 din 15 Octombrie 1912, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de Apel Buc. s. II, No. 221/912).

Cererea făcută de Proc. general al C. de casație de a se regula competența în cauza lui Vasile Rusu.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Tribunale militare. — **Lovire săvârșită de un pompier comunal.** — **Competința tribunalelor ordinare.** — **Art. 51 c. j. m.**

4. După art. 51 c. j. m., sunt justițiabili de Consiliul de război numai acei cari se găsesc în armată în puterea legii recrutării sau în orice alt mod de angajare. Astfel, un pompier comunal, angajat particular de comună, negăsindu-se în nici unul din aceste cazuri, este justițiabil de tribunalele represive ordinare pentru delictul de lovire. (Cas. s. II, decizia penală No. 2687 din 22 Octombrie 1912, prin care s'a regulat competența trimițând afacerea la judele de pace).

Recurentul Gh. Russu prin d-nii avocați P. Borș și P. Sădoveanu.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Distruhere. — **Lucrători ce lucrează din ordinul și după instrucțiunile stăpânului.** — **Buna lor credință.** — **Neimputabilitatea unui delict.**

Apelul părții civile dela judecătoria. — **Punerea în mișcare a acțiunii publice, chiar dacă mai în urmă se dezistă dela apel, în instanță, rezervându-și calea principală.** — **Lipsă de opunere din partea inculpatului.** — **Art. 103 l. j. p.**

Probe. — **Materie penală.** — **Prezumțiuni trase dintr-o anchetă în futurum.**

5. a) Lucrătorii ce lucrează din ordinul și după instrucțiunile stăpânului nu pot fi considerați ca autori materiali ai unui delict de distruhere, dacă nu se dovedește că au lucrat cu rea credință și știind că distrug un lucru aparținând altei persoane, căci ei nu pot fi socotiți ca instrumente sau mijloace întrebuințate de stăpân pentru perpetuarea delictului.

b) Dacă înaintea instanței de fond partea civilă, după ce a arătat împrejurările în cari s'a comis delictul, a cerut ca în ce privește despăgubirile civile să i se rezerve dreptul de a intenta acțiune pe cale civilă, iar inculpatul nu a făcut nici o obiecțiune, tribunalul a putut considera tăcerea inculpatului ca o adeziune la cererea formulată de partea civilă, pentru a-i rezerva

dreptul de a reclama pe altă cale despăgubirile civile; în tot cazul această dispozițiune luată de tribunal nu poate aduce nici un prejudiciu inculpatului, nepunând influența întru nimic asupra stabilirii culpabilității.

c) Dacă se constată că reclamantul s'a constituit parte civilă prin reclamația ce a făcut, dreptul său de apel nu s'a stins prin faptul că nu s'a prezentat înaintea primei instanțe, iar dezistarea de la apel, odată ce instanța a fost sesizată în regulă de un apel, nu poate avea nici o înrăurire asupra acțiunii publice pusă în mișcare prin apel, conform art. 103 din legea judecăt. de pace, și care acțiune trebuie să ia sfârșit prin hotărârea judecătorească.

d) Judecătorii în materie penală își pot face convingerea din ori-ce fel de dovezi, cum ar fi prezumțiunile trase dintr-o anchetă în futurum efectuată după cererea reclamantului. (Cas. s. I decizia penală No. 2891 din 9 Noembrie 1912 prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Constanța No. 723, 912).

Recurentul Nicu I. Temelie prin d-l avocat I. G. Saita.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrascu.

* **Ultraaj.**— *Prezența procurorului la o reprezentatie teatrală.* — *Dacă el trebuie a fi considerat în exercitiul funcțiunei sale.*

Art. 13. 14 și 21 pr. penală; art. 57 b. organiz. com. urbane și art. 15 l. teatrelor.

6. Procurorul având atribuțiuni de poliție judiciară, adică de a descoperi și urmări delictele și crimele, iar nu și atribuțiuni administrative, cari se exercită de agenții administrativi, iar pe de altă parte el neavând cenzura și poliția spectacolelor, nici paza liniștei și a moralității publice, cari în asemenea materie sunt date în atribuțiunile primarului orașului, prin art. 57 din legea organizării comunelor urbane și art. 15 din legea teatrelor, urmează de aici că procurorul nu se găsește în exercitiul funcțiunei sale când asistă într-un teatru la reprezentații, pentru că injuriile ce i se adresează cu această ocaziune să constituie neapărat un ultraaj. (Cas. s. II decizia penală 2950 din 13 Noembrie 1912, prin care s'a casat sentința Trib. Olt No. 2496/912).

CASAȚIE S. III

Recurentul Al. Calimach, ș. a. în calitate de epitropi ai Institutului N. Sofian prin d-nii avocați Ramiro Savinescu și S. Rosental.

Intimații Ministerul Culeterlor ș. a., prin d-nii avocați M. Ci-reșanu și N. Voinescu.

Fondațiuni școlare puse sub controlul Casei școalelor. — *Obligația lor de a plăti 10% din venitul lor.*— **Art. 65 l. p. organizarea Minist. de Instrucție publică din 1906.**

1. După art. 65 litera b din legea din 1906 pentru organizarea Ministerului de Instrucție publică și a Casei școalelor, fondațiunile școlare puse sub controlul Casei

școalelor, conform art. 68 din această lege, sunt obligate să verse 10% din venitul lor, ca taxă pentru controlul ce se exercită de Casa școalelor. Fiind vorba de o dispozițiune care creiază un impozit, ea are un caracter general și se aplică deopotrivă la toate fondațiunile școlare care sunt puse sub controlul Casei școalelor și deei și Institutului N. Sofian din Botoșani, care este pus sub controlul Casei școalelor, întru cât această fondațiune nu a fost scoasă de sub aplicațiunea acestei dispozițiuni prin nici un text fie din această lege care a creiat impozitul, fie din altă lege. (Cas. s. III No. 487 din 26 Noembrie 1912 prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Botoșani No. 234/912).

Recurentul Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.
Intimatul Teodor Nichtea, lipsă.

Legea de urmărire.— **Contestație.**— **Obligația contestatorului a face alegere de domiciliu.**— **Aplicarea acestei dispoziții atât debitorului direct, cât și terțiilor contestatori.**— **Art. 19 l. p. urmărire.**

2. Art. 19 din legea de urmărire pune îndatorire contestatorului, sub pedeapsă de nulitate, să facă prin petițiunea de contestație alegere de domiciliu în orașu de reședință al autorității căreia i se adresează contestația, fără a face vre-o deosebire dacă contestatorul este debitor direct al statului sau un terțiu. O asemenea deosebire se face prin alineatul următor numai în ce privește îndatorirea contestatorului de a consemna suma, precum și în privința termenului de contestație.

Prin urmare, tribunalul violează art. 19 din legea de urmărire, când consideră ca regulat făcută o contestație, deși constată că ea nu cuprinde alegerea de domiciliu, argumentând că contestatorul fiind un terțiu, de oare ce era urmărit pentru niște prestații datorite de niște oameni din serviciul său, el n'ar fi ființat să facă alegere de domiciliu prin petiția de contestație. (Cas. s. III, decizia No. 489 din 26 Noembrie 1912 prin care s'a casat sentința trib. Coturui s. II No. 186/912).

Recurenta Soc. de asigurare «Victoria» prin d-l avocat I. Rădoi
Intimatul A. M. Cernes ș. a. prin d-l avocat L. Holoney.

Casație.— **Competința secțiunei a doua.**— **Validare de poprire.**— **Art. 4 l. Curței de casație.**

3. Este de competența secțiunei a doua a Curții de casație de a judeca recursul făcut contra unei decizii ce are de obiect validarea unei popriri înființată pentru executarea unei hotărâri definitive și executorii, potrivit art. 4 § 1 litera d din legea Curții de casație, după care secțiunea a doua judecă recursurile în contra hotărârilor date asupra contestațiunilor la executare și în contra taturor celor intervenite în cursul ori-cărei executări. (Cas. s. III, deciziunea No. 491 din 26 Noembrie 1912, prin care s'a declinat competența trimițând afacerea la s. II a Inaltei Curți).